

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobkyně: **Direct Solution, s. r. o.**, IČ: 24214931
se sídlem Panuškova 1301/4, 140 00 Praha
zastoupena Mgr. Václavem Voříškem
advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2020, č. j. JMK 61225/2020,
takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobkyně *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Správní orgány uznaly žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla, jehož řidič překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci. Podle žalobkyně se správní orgány dopustily několika procesních a hmotněprávních pochybení. Krajský soud proto musel posoudit, zda některou ze svých námitek žalobkyně uplatňuje důvodně.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Řidič vozidla, které provozuje žalobkyně, dne 17. 6. 2018 ve večerních hodinách v Židlochovicích, na ulici Žerotínovo nábřeží, sil. II/425 v km 7,6 překročil nejvyšší

povolenou rychlost. Namísto povolené rychlosti 50 km/h jel rychlostí 74 km/h. Překročení rychlosti zdokumentoval radar.

3. Před zahájením správního řízení Městský úřad Židlochovice („městský úřad“) vyzval žalobkyni podle § 125h odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“), aby buď uhradila určenou částku ve výši 1.200 Kč, nebo aby městskému úřadu sdělila totožnost řidiče vozidla. Po neúspěšné snaze zjistit totožnost řidiče městský úřad zahájil řízení s žalobkyní coby provozovatelkou daného vozidla.
4. Městský úřad rozhodnutím ze dne 10. 3. 2020, č. j. 105772/2018/6 („rozhodnutí městského úřadu“) uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“). Uložil jí pokutu ve výši 2.500 Kč.
5. Proti rozhodnutí magistrátu se žalobce odvolal. Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 4. 2020, č. j. JMK 61225/2020, sp. zn. S-JMK 56610/2020/OD/VW („rozhodnutí žalovaného“), odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí magistrátu.

III. Obsah žaloby

6. Žalobkyně uplatňuje několik žalobních námitek. Nejprve namítá, že městský úřad dostatečně konkrétně nevymezil místo spáchání přestupku. Místo určené pomocí konkrétního kilometru silnice jej v terénu neumožňuje dohledat. Ani pomocí serveru *Seznam mapy* nebo *Google maps*. Není navíc zřejmé, jak městský úřad dospěl k závěru, že k přestupku došlo právě v uvedeném místě. Výrok také nevymezuje směr jízdy. A použitý údaj 7,6 km je příliš vágní. Je zřejmé, že dané číslo vzniklo zaokrouhlením, není však jasné, jakého čísla Jedno desetinné místo přitom v realitě znamená rozdíl 100 m.
7. Městský úřad kromě toho nezjišťoval, jaká úprava nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě platí. Žádné dokazování této skutečnosti nevedl. Žalobkyně má pochybnosti o tom, zda v daném úseku silnice skutečně byla rychlost omezena na 50 km/h. Na ulici Žerotínovo nábřeží je dovoleno jet rychlostí 70 km/h. K důkazu žalobce navrhl fotografie z mapy.cz zobrazující značku omezující rychlost na vjezdu do Židlochovic na 70 km/h.
8. K změření rychlosti podle žalobkyně došlo v rozporu s právními předpisy. Obecní policie podle žalobkyně neměla oprávnění k pořizování záznamu. Žalobkyně odkazuje na § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. Pochybení spatřuje v tom, že obecní policie v rozporu s tímto ustanovením neuveřejnila informaci o zřízení radaru. Měření rychlosti proto proběhlo v rozporu se zákonem. Jeho výsledek nelze použít jako důkaz v přestupkovém řízení.
9. Předmětem další námitky je absence poučení o oprávněné úřední osobě, která se bude podílet na rozhodování o odvolání. Přestože žalobkyně v rámci odvolání žádala o sdělení osob, které se budou podílet na rozhodování o něm, tohoto sdělení se jí nedostalo. Tím jí žalovaný znemožnil uplatnit námitku podjatosti. Tuto námitku proto žalobkyně uplatňuje v žalobě. Konkrétně namítá podjatost paní V. W. Podjatost dovozuje z toho, že dotyčná systematicky a opakovaně znemožňuje účastníkům řízení zastoupeným P. K. uplatňovat námitku podjatosti, přestože ví, že se jedná o nezákonný postup. Zjevně jde o vědomé krácení účastníků na jejich právech, nikoliv o omyl.

10. Poslední námitka směřuje vůči nezákonnému vedení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Nebyly zde podmínky pro zahájení řízení se žalobkyní. V době, kdy městský úřad zahájil řízení s žalobkyní coby provozovatelkou vozidla, ještě nebylo pravomocně skončeno řízení vedené s řidičem. To však zákon o silničním provozu neumožňuje.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Místo spáchání přestupku podle žalovaného výrok rozhodnutí uvádí dostatečně určitě. Vyplývá z něj, kde přesně došlo k porušení povinnosti. Stanícení pozemních komunikací je zavedený systém v dopravně – inženýrském systému sítí silnic na území ČR. Součástí spisu jsou i mapové podklady, z nichž lze konkrétní místo přestupku zřetelně poznat.
12. Správní orgány se zabývaly splněním všech podmínek pro měření dle § 79a zákona o silničním provozu. Námitka ohledně nezákonnosti získaného důkazního materiálu je nedůvodná.
13. Žalobkyně v blanketním odvolání žádala o sdělení oprávněné osoby. Tuto informaci dostala v rozhodnutí žalovaného, které oprávněnou osobu jasně identifikuje. Jeho možnost vznést námitku podjatosti nebyla dotčena. Namítaná vada by mohla vést ke zrušení rozhodnutí, pouze pokud by ve věci skutečně rozhodovala podjatá osoba. To se nestalo. Žalobkyně žádnou konkrétní námitku podjatosti neuvádí.
14. V době zahájení řízení s žalobkyní bylo řízení o přestupku řidiče zastaveno. Není vadou, že nebylo zastaveno pravomocně.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).
16. Dne 21. 2. 2022 se ve věci konalo ústní jednání. Krajský soud při jednání přistoupil k doplnění dokazování ve vztahu k námitkám žalobce o určení místa přestupku, v něm povolené maximální rychlosti a nezveřejnění informace o umístění radaru (krajský soud důkazy pro přehlednost zpracovává v odůvodnění v částech *a.* a *b.* níže). Po krátkém přerušení soud vyhlásil rozsudek.
17. Žaloba *není důvodná.*

a. Místo přestupku je vymezeno dostatečně určitě

18. Místo spáchání přestupku určuje výrok rozhodnutí městského úřadu tak, že k němu došlo „v Židlochovicích na ulici Žerotínovo nábřeží, sil. II/425 v km 7,6“. Toto vymezení považuje krajský soud za dostatečně konkrétní pro účely srozumitelnosti výroku rozhodnutí. Není vadou, pokud výrok neuvádí, v jakém směru vozidlo žalobkyně jelo, platí-li v obou směrech stejné omezení rychlosti.
19. Kilometrovník silnice lze považovat za akceptovatelný způsob specifikace místa spáchání přestupku. Jak uvádí žalovaný, pro určení konkrétní kilometráže silnice platí zcela jasná a objektivní pravidla. Žalobkyně sice má pravdu, že dané místo nelze přesně určit v terénu pomocí internetových služeb, jako jsou *Google Maps* či *Mapy.cz*. Jde to však pomocí *Geoportálu Ředitelství silnic a dálnic: Silniční a dálniční síť ČR* (https://geoportal.rsd.cz/apps/silnicni_a_dalnicni_sit_cr_verejna/), konkrétně skrze

záložku „Vyhledávání v ULS“ – „Hledání dle komunikace“ při zadání čísla komunikace a příslušného kilometru. Krajský soud takto vyhledané a upřesněné místo přestupku provedl k důkazu při jednání. Stejný způsob vymezení místa přestupku spáchaného na tomtéž místě již dříve akceptovala i judikatura (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2020, č. j. 2 As 97/2019 – 37).

20. Pokud jde o námitku týkající se neprokázání nejvyšší povolené rychlosti, krajský soud upozorňuje, že řidič vozidla žalobkyně překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci. Tu zákon o silničním provozu omezuje na 50 km/h (viz § 18 odst. 4). Pokud v daném úseku nebyla speciálně upravena rychlost např. přenosnou dopravní značkou, správní orgány nemusí rychlost v daném místě nijak prokazovat. Žalobce přitom v řízení nenamítal, že by rychlost v daném úseku silnice byla vyšší, než 50 km/h. Pokud se žalobce domnívá, že maximální rychlost v místě přestupku byla jiná, je na něm, aby toto své tvrzení dokázal. O to se pokusil v podané žalobě za pomoci dvou snímků pořízených z portálu *Mapy.cz*. Tyto snímky však nelze považovat za důkaz, že v měřeném úseku silnice byla rychlost zvýšená na 70 km/h.
21. Z těchto snímků je zřejmé, že zachycují stav dopravního značení v srpnu 2016, tedy dva roky předtím, než došlo ke spáchání přestupku. Krajský soud ovšem s pomocí portálu *Google Maps* ověřil, že i v srpnu 2018 byla rychlost na vjezdu do Židlochovic na ulici Žerotínovo nábřeží skutečně omezena na 70 km/h. O kousek dál - před autobusovou zastávkou a křižovatkou s ulicí Havlíčkova s přechodem pro chodce - je však již značka omezující rychlost na 50 km/h (a upozorňující na blížící se přechod pro chodce). Stejná regulace v tomto místě platila i v roce 2014 a srpnu 2018 (tedy dva měsíce po spáchání přestupku v této věci). Za přechodem je pak radar, který změřil rychlost vozidla žalobkyně (viz bod 19 výše k místu přestupku). Krajský soud proto nemá pochyb o tom, že i v době spáchání přestupku byla v daném místě nejvyšší povolená rychlost 50 km/h.

b. Informace o umístění radaru byla náležitě zveřejněna

22. Je pravdou, že správní spis vedený ve věci přestupku žalobce neobsahuje důkaz o tom, že informace o umístění radaru byla vhodným způsobem uveřejněna. To však neznamená, jak mylně namítá žalobkyně, že by rozhodnutí správních orgánů bylo nepřezkoumatelné či dokonce nezákonné. Z judikatury plyne, že při posuzování kvality odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je nutné přihlédnout i k procesní aktivitě účastníka řízení. Od ní se totiž odvíjí požadavky na dokazování a následnou podobu odůvodnění správního rozhodnutí. Byl-li účastník správního řízení zcela pasivní, nelze očekávat, že se správní orgány budou podrobně z vlastní iniciativy zabývat všemi myslitelnými aspekty projednávané věci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 2 As 52/2020-46, bod 14). Pokud tedy žalobkyně v průběhu celého správního řízení nezpochybňovala uveřejnění informace o umístění radaru, nelze správním orgánům vyčítat, že se touto otázkou nezabývaly a nevedly tímto směrem ani dokazování.
23. Jelikož ale žalobkyně vznesla námitku ohledně dodržení povinnosti podle § 24b zákona o obecní policii v žalobě, krajský soud přistoupil k doplnění dokazování. Z něj vyplynulo, že informace o umístění radaru v daném úseku je aktuálně uveřejněna na internetových stránkách města Židlochovice na adrese: <https://www.zidlochovice.cz/cs/mestsky-urad/jak-si-vyridit-formulare/odbor-dopravy/objektivni-odpovednost-provozovatele->

vozidla-mereni-rychlosti-vozidel-mp-zidlochovice.html (odkaz „Schválení míst měření rychlosti“) Tyto informace zde byly zveřejněny ke dni 3. 8. 2016, tedy dříve, než došlo k přestupkovému jednání řidiče vozidla žalobkyně.

24. Zákon nestanovuje přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření. Za dostatečné a vhodné lze považovat uveřejnění této informace např. na internetových stránkách obce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-41). Požadavek na uveřejnění informace o umístění stacionárního radaru proto v tomto případě podle krajského soudu byl naplněn.

c. Informování o oprávněné úřední osobě

25. Žalobkyně dále namítala, že jí žalovaný neumožnil namítnout podjatost oprávněné úřední osoby před vydáním rozhodnutí. Přestože v rámci odvolání proti rozhodnutí městského úřadu žádala v souladu s § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („správní řád“) o poskytnutí informace o tom, kdo bude o podaném odvolání rozhodovat, žalovaný jí neodpověděl. V tomto má žalobkyně částečně pravdu. Žalovaný se dopustil procesního pochybení, pokud na její výslovnou žádost vůbec nereagoval a přistoupil k vydání napadeného rozhodnutí.
26. Smyslem povinnosti správního orgánu poskytnout účastníku řízení na jeho žádost informace o oprávněné úřední osobě, spočívá mimo jiné v tom, aby dotýčný mohl včas uplatnit námitku podjatosti proti této osobě, jak správně namítá žalobkyně. Pokud však správní orgán žádosti nevyhoví, pak tento smysl popírá. Žalovaný proto v tomto směru pochybil. To však nutně neznamená, že se dopustil takové vady, která by měla sama o sobě vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.
27. Soudy opakovaně judikují, že zásah do procesních práv obviněného z přestupku a související nezákonnost rozhodnutí ve věci nelze dovozovat pouze na základě absence či opožděného sdělení identifikačních údajů oprávněné úřední osoby. Naopak obviněný z přestupku musí ve správním řízení nebo v žalobě (typicky v návaznosti na okamžik zjištění, kdo bude ve věci rozhodovat) uplatnit *konkrétní* důvody, ze kterých lze možnou podjatost oprávněné úřední osoby dovozovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52, ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39, a ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016-30).
28. Žalobkyně však žádné takové konkrétní důvody v žalobě nevznáší. Možnou podjatost Mgr. V. – W., která o podaném odvolání rozhodovala, dovozuje zejména s odkazem na výše uvedené procesní pochybení. A také na základě toho, že takto postupuje v každém případě, kdy účastníka řízení zastupuje P. K.
29. Podle názoru krajského soudu se však nejedná o tvrzení, které by naplňovalo judikaturou dovozené požadavky na konkrétnost důvodů podjatosti, pro které může mít opomenuté sdělení informace o oprávněné úřední osobě vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobkyně poukazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017-21. Tento poukaz však není přílehlavý. V dané věci se jednalo o zpochybnění nepodjatosti úřední osoby založené na zcela specifickém důvodu.
30. Žalobkyně ovšem na rozdíl od uvedeného případu žádný specifický důvod podjatosti, kromě toho, že jí nebylo umožněno tuto námitku vznést, neuvádí žádné skutečnosti, které

by zpochybňovaly nestrannost oprávněné úřední osoby z důvodů, mezi které typicky patří osobní zájem na výsledku řízení, který může plynout zejména z existence osobní vazby k účastníkovi řízení nebo jeho zástupci. Pro vyloučení úřední osoby přitom obecně nestačí pouze obecný odkaz na poměr k věci, účastníkům nebo jejich zástupcům. Je třeba vždy nalézt konkrétní zájem na výsledku řízení. Takový zájem v tomto případě žalobce dostatečně netvrdil a krajský soud jej nenalezl. Krajský soud proto nepovažoval danou námitku za důvodnou. Neprovedl proto ani navržený důkaz výsledkem P. K.

d. Nezákonné vedení řízení o přestupku s žalobkyní

31. Žalobkyně namítá nezákonný postup městského úřadu při zahájení řízení. Řízení o přestupku provozovatele totiž zahájil dříve, než nabylo právní moci rozhodnutí o odvolání označeného řidiče (J. R.) proti usnesení o zastavení řízení vedeného proti němu.
32. Usnesení o zastavení řízení s označeným řidičem ze dne 15. 1. 2019, č. j. 105772/2018 městský úřad tomuto řidiči doručil dne 25. 1. 2019. Proti tomuto usnesení podal označený řidič blanketní nepodepsané odvolání z cizí datové schránky. Na opakovanou výzvu k odstranění vad nereagoval a odvolání nedoplnil o požadované náležitosti. Žalovaný pak rozhodnutím ze dne 9. 1. 2020 podané odvolání zamítl jako podané neoprávněnou osobou. Řízení se žalobkyní městský úřad zahájil příkazem, který ji byl doručen 11. 3. 2019, tedy skutečně dříve, než nabylo právní moci usnesení o zastavení řízení s označeným řidičem. To však podle krajského soudu není vada.
33. Celá situace, kterou žalobkyně, resp. její zástupce ve správním řízení vyvolal, totiž nedává rozumný smysl. Obviněný se bránil proti tomu, že ho městský úřad neshledal vinným ze spáchání přestupku. Činil tak, aniž by skutečně a vážně usiloval o to, aby správní orgán ve věci přestupku rozhodl jinak – podal odvolání, které nemělo základní náležitosti vyžadované zákonem. Podáním odvolání proti usnesení o zastavení řízení přitom řidič nemůže dosáhnout příznivějšího výsledku. Cílem podání odvolání řidičem proti rozhodnutí o zastavení přestupkového řízení může být jen natáhnutí celého řízení s vidinou dosažení prekluze subsidiární odpovědnosti provozovatele vozidla. S tímto úmyslem zcela zřejmě podával odvolání i obviněný řidič v tomto případě. Je proto očividné, že neměl zájem na jiném výsledku řízení. Šlo mu jen o jeho prodloužení.
34. Za této situace je zcela pochopitelné, že městský úřad následně vedl řízení se žalobkyní coby provozovatelkou vozidla, aniž by vyčkal na rozhodnutí o odvolání obviněného proti usnesení o zastavení řízení. Krajský soud to nepovažuje za vadu.
35. K obdobně formulované námitce se krajský soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 9. 6. 2021, č. j. 41 A 51/2019-35, nebo ze dne 8. 9. 2021, č. j. 33 A 2/2020-58. Dospěl přitom k závěru o přípustnosti zahájení řízení s provozovatelem vozidla před pravomocným ukončením řízení o odvolání řidiče proti usnesení o zastavení řízení. Krajský soud poukázal zejména na to, že odvolání proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek (§ 76 odst. 5 správního řádu). Proto je předběžně vykonatelné, resp. vyvolává jiné právní účinky (§ 74 odst. 1 a 3 správního řádu).
36. Za takový jiný právní účinek rozhodnutí krajský soud považuje i oprávnění správního orgánu projednat přestupek s provozovatelem vozidla. Vydáním usnesení o zastavení řízení správní orgán deklaruje, že marně vyčerpал své možnosti sankcionovat označeného řidiče. I

přesto, že učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, spáchání přestupku označenému řidiči neprokázal.

37. Správní proces nemůže být sledem bezúčelných úkonů správního orgánu, které bez potřebné součinnosti účastníka řízení nemohou vést k žádnému smysluplnému cíli. Výklad, který umožňuje správnímu orgánu zahájit a případně i ukončit řízení o přestupku provozovatele vozidla dříve, než odvolací orgán rozhodne o odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení o přestupku řidiče, je tím spíše rozumný právě v případech jako je nyní věc – pokud podané odvolání nemá rozumný smysl.
38. Rozhodne-li správní orgán o přestupku provozovatele dříve, než nabude právní moci usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče, vystavuje se tím sice riziku, že odvolací orgán toto usnesení zruší. Tento postup však nijak nezasáhne do práv provozovatele vozidla. Tato námitka je proto nedůvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

39. Krajský soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát..

Brno 21. února 2022

Martin Kopa, v. r.
samosoudce